

Čís. 11036.

Návrh na povolení exekuce »zabavením jedné třetiny důchodů (Bezüge), jež má dlužník jako zástupce firmy, s výhradou, že dlužníku musí zůstatí volných 6.000 Kč ročně«, nelze zamítnouti pro neurčitost označení předmětu exekuce (§ 54 čís. 3 ex. ř.).

(Rozh. ze dne 24. září 1931, R I 734/31.)

Soud první stolice povolil exekuci zabavením jedné třetiny platů (Bezüge), příslušejících dlužníku jako zástupci firmy Ch., s výhradou, že dlužníku musí zůstatí volných 6000 Kč. Rekursní soud k rekursu poddlužníka exekuční návrh zamítl. Důvody: Stížnost jest oprávněna. Podle § 54 čís. 3 ex. ř. má návrh na povolení exekuce obsahovati kromě jiného přesné označení majetku, na nějž má býti vedena exekuce, a vůbec všechny údaje, jichž podle povahy příkazu jest zapotřebí k opatřením, jež soud exekuci povolující nebo soud exekuční má vydati v zájmu vedení exekuce. Exekuční návrh vymáhající strany nemá těchto náležitostí, neboť neoznačuje přesně nárok, který má býti zabaven, ani právní důvod, na němž nárok ten spočívá, vymáhající strana neuvádí blíže, v čemž požitky záleží, zejména, zda jde o stálý plat, služné a podl., či jen o provise z obchodů povinným pro poddlužníka v budoucnosti uzavřených, pokud se týče sprostředkovaných, na kteréž provise exekuci podle § 294 ex. ř. povolití nelze, pokud nárok na ně nevznikl. Exekuční návrh jest proto nedostatečný, ježto pro povolení exekuce nestačí udání vymáhající strany, že dlužník jest zaměstnán u poddlužníka a že jako takový má mzdu, pokud se týče důchod, nýbrž při návrhu na zabavení důchodů jest je přesně označiti.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Rekursní soud pozastavuje se nad výrazem »Bezüge«, jehož v návrhu použito a jež rekursní soud překládá slovem »požitky« a má jej za neurčitý. Jest proto přihlédnouti ke smyslu a z tohoto důvodu k dějinám tohoto výrazu. Josefínský soudní řád užíval v §§ 312 a 313 výrazu »Besoldung« a »Pension«. Avšak již zákon ze dne 29. dubna 1873, čís. 68 ř. zák. [§ 2 (7)], jakož i změnující jej zákon ze dne 26. května 1888, čís. 75 ř. zák. (I. § 2, II, III, V) a dále zákon ze dne 21. dubna 1882, čís. 123 ř. zák. (§ 1, 3—7, 9) užívají výrazu »Dienstbezüge« anebo prostě »Bezüge«. Rovněž tak §§ 291, 292 a 299 ex. ř. Ony dva zákony byly sice zrušeny zákonem ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n. v doslovu zákona ze dne 2. července 1924, čís. 177 sb. z. a n., avšak §§ 291, 292, 299 ex. ř. platí dosud a nemůže tedy býti chybou jich výraz »Bezüge«. Zákon ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n. použil výrazu »služební platy«, ustanoviv v § 1 doslova: »Ze služebních platů v osob zaměstnaných ve službách veřejných i soukro-

mých jakéhokoli druhu (platy služební, mzdy týdenní, denní atd.) může být exekucí zabavena«.... atd. Tu se užívá výrazu »služební platy« nejprve ve smyslu širším, jenž zahrnuje i mzdu a všechny jiné služební požitky, a potom ve smyslu užším. Německý úřední překlad zákona toho zní proto správně: »Von den Dienstbezügen welcher Art immer (Dienstgehälter, Wochen-Taglohn usw.)« atd. a užívá výrazu »Bezüge« i v §§ 2, 3 a 4. Rovněž tak úřední formulář čís. 295 má v českém textu »služební platy«, v německém však »Dienstbezüge«. Nepochybil tedy navrhovatel, žádav o zabavení dlužnickových »Bezüge«, zvláště ano z obsahu celého návrhu, v němž se žádá zabavení jen jedné třetiny povinné straně v jejím postavení jako zástupce firmy Ch., příslušejících platů (Bezüge) s výhradou, že dlužníku musí zůstatí volných 6.000 Kč ročně, jasně plyne, že mu jde o zabavení »služebních platů« dlužnickových podle § 1 cit. zák. ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n. Z tohoto obsahu návrhu také vyplývá, že jest udán i právní důvod zabavovaných platů, že jsou to platy služební, jak je myslí cit. § 1. Nemá tedy rekursní soud ani v tom pravdu, když postrádá udání právního důvodu. Tomu neodporuje zdejší rozhodnutí čís. 7378 a 5335, neboť čís. 7378 jednalo o případu, kde navrhovatel žádal zabavení »všech příjmů a provisí«, jež »dlužník« má u firmy X., aniž udán jeho poměr k firmě, a odvolalo se na rozhodnutí čís. 5335, kde zněl návrh na zabavení »důchodů«, které má dlužník jako účetní plynárny X. a kde rekursní soud omezil povolení exekuce na $\frac{1}{3}$ »služebních platů«, protože § 1 cit. zák. mluví výslovně o služebních platech, nikoliv o důvodech, neboť pak prý by pod to spadaly i příjmy, jež jsou podle § 3 z exekuce vyloučeny, a nejvyšší soud toto povolení exekuce na služební platy (německy tedy Dienstbezüge) potvrdil, a tohoto rozhodnutí měl se rekursní soud držeti. Nicméně se podotýká, že český překlad § 299 ex. ř. (Kompas) překládá výraz »Bezüge« slovem »důchody«. Rozhodnutí R I 398/30 pozastavovalo se zvláště nad tím, že se tam uváděl dlužník jako »cestující na provisi«, což by prý vzbuzovalo pochybnosti, avšak v souzeném případě není v návrhu o provisi řeči. (Srov. ostatně § 4 zák. 314/20). Soud první stolice povolil tedy správně exekuci podle vzorce čís. 295 »zabavením třetiny služebních platů« (Pfändung eines Drittels der..... Dienstbezüge), oč vymáhající strana, jak ze shora uvedeného obsahu jejího návrhu plyne, žádala.

Čís. 11037.

Nedostavil-li se k roku před okresním soudem po prvním roku ve smyslu § 239 c. ř. s. žalobce, žalovaný pak v ústním přednesu popřel žalobní údaje, navrhl zamítnutí žaloby a vydání rozsudku pro žalobcovo zmeškání, musel soud vydati rozsudek pro zmeškání podle § 396 c. ř. s. K obsahu přípravných spisů mezi stranami vyměněných, ale ústně nepřednesených nesměl přihlížeti.

(Rozh. ze dne 1. října 1931, R I 563/31.)